

Sygn. akt VIII Ga 112/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Elżbieta Kala

Protokolant stażysta Joanna Dudzińska

po rozpoznaniu w dniu 15 listopada 2013 r. w Bydgoszczy

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P.**

przeciwko: **S. G.**

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 4 kwietnia 2013 r., sygn. akt. VIII GC 291/13 upr

1. oddała apelację
2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 300 zł. (trzysta złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego

Sygn. Akt VIII Ga 112/13

UZASADNIENIE

Powódka (...) Sp. z o.o. w P. domagała się zasądzenia od pozwanego S. G. kwoty 1972,00 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 8 sierpnia 2012 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że pozwany zawarł z (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. w dniu 30 czerwca 2009 r. umowę najmu lokalu użytkowego. Zgodnie z § 4 umowy (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. wpłacił pozwanemu kaucję zwrotną w wysokości 5000 zł, którą to kaucję pozwany zobowiązany był zwrócić po zakończeniu umowy najmu i zwrocie przedmiotu najmu.

Powód wskazał, iż spółka (...) sp. o.o. z siedzibą w P., pozostaje następcą prawnym (...)sp. z o.o. z siedzibą w P., na zasadzie połączenia spółek poprzez przeniesienie całego majątku spółki (...) sp z o.o. na Spółkę (...) sp. z o.o. W wyniku połączenia spółek powód wszedł w prawa i obowiązki (...) sp. z o.o. z tytułu umowy najmu z dnia 30 czerwca 2009 r. Umowa została przez powódkę wypowiedziana w dniu 27 stycznia 2012 r., ze skutkiem na dzień 31 marca 2012 r. Lokal będący przedmiotem najmu został pozwanemu wydany w dniu 22 marca 2012 r. Wbrew postanowieniom umowy pozwany zwrócił powódce jedynie część kaucji, w taki sposób, że do zapłaty pozostała kwota 1 971,76 zł, w związku, z czym powódka wezwała pozwanego do zapłaty.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 23 stycznia 2013 r., w sprawie o sygn. akt VIII GNc 267/13 orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania. Pozwany podniósł, iż informował powódkę i jej pełnomocników o fakcie potrącenia 1971,76 zł z ewentualną wierzytelnością powódki z tytułu kaucji uiszczonej w związku z najmem lokalu użytkowego. Pozwany wskazał, iż pomimo próśb kierowanych do powoda nie otrzymał rekompensaty tytułem poniesionych szkód w przedmiocie najmu i dokonał potrącenia ze środków wpłaconymi tytułem kaucji. Wysokość szkód potwierdzają faktury VAT obejmujące naprawę w wysokości 1476 zł. Pozostała kwota 495,56 zł została potrącona przez pozwanego z wierzytelnością powoda z tytułu odsetek za opóźnienie w zapłacie czynszu. Z wystawionej przez powoda noty odsetkowej z dnia 12 kwietnia 2012 r. wynika sposób obliczenia odsetek za opóźnienie. Nadto pozwany zakwestionował legitymację czynną powoda. Pozwany zarzucił, iż jako dowód na dokonanie cesji rzekomej wierzytelności (...) SP. z o.o. powód powołał się jedynie na odpis z KRS (...) Sp. z o.o. Powód nie przedłożył uchwał (...) Sp z o.o. w (...) Sp. z o.o. w przedmiocie połączenia spółek, nie przedstawiono planu połączenia spółek, w którym wykazano by istnienie wierzytelności (...) sp. z o.o. wobec pozwanego i jej stan prawny.

Zaskarżonym wyrokiem z dn. 4 kwietnia 2013 r. Sąd Rejonowy w Bydgoszczy zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1 971,76 zł. z odsetkami w wysokości ustawowej od dnia 8 sierpnia 2012 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 647,00 zł tytułem kosztów procesu.

Sąd Rejonowy zważył, pierwszej kolejności zarzut braku legitymacji czynnej powoda nie zasługiwał na uwzględnienie. Powód poprzez przedłożony odpis z rejestru przedsiębiorców KRS wykazał bowiem swoje następstwo prawne i uprawnienie do występowania w niniejszy procesie po stronie powodowej. Z treści informacji zawartych w odpisie z KRS wynika, że połączenie powodowej spółki ze spółką (...) sp. z o.o. nastąpiło w trybie art. 492 § 1 pkt 1 ksh w zw. z art. 506 ksh. Zgodnie natomiast z brzmieniem art. 494. § 1. spółka przejmująca albo spółka nowo zawiązana wstępuje z dniem połączenia we wszystkie prawa i obowiązki spółki przejmowanej albo spółek łączących się przez zawiązanie nowej spółki. Oznacza to, że w związku z połączeniem się spółek dochodzi do sukcesji uniwersalnej, skutkiem której nowopowstały podmiot wstępuje we wszelkie prawa i obowiązki przysługujące spółce przejmowanej.

W dalszej kolejności Sąd Rejonowy wskazał, że w niniejszej sprawie nie było sporne, że strony łączyła umowa najmu, jak i to, że pozwany z wpłaconej przez powódkę kaucji w wysokości 5000 zł, po rozwiązaniu umowy najmu zwrócił tylko część kaucji w kwocie 3028,44 zł.

Oceniając zgłoszony przez pozwanego zarzut potrącenia, Sąd Rejonowy wskazał, że w myśl art. 498 § 1 k.c. gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelności drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym. Cytowany przepis konstytuuje następujące przesłanki potrącenia: wzajemność wierzytelności, jednorodność świadczeń, wymagalność i zaskarżalność. Przesłanka wzajemności świadczenia oznacza to, iż muszą istnieć dwie wierzytelności i wierzytelności te muszą przysługiwać dwóm osobom, tak, że każda z nich jest jednocześnie wierzycielem i dłużnikiem drugiej. Wymagalność oznacza zaś stan, w którym wierzyciel może żądać spełnienia świadczenia, a dłużnik ma obowiązek je spełnić. W kwestii określenia terminu wymagalności posiłkować należy się przepisem art. 455 k.c.

Sąd Rejonowy wskazał następnie, że oświadczenie o potrąceniu jest jednostronną czynnością prawną, oświadczeniem woli uprawnionego, złożonym z zachowaniem warunku przewidzianego art. 61 k.c.

Sąd Rejonowy zważył, iż w przedmiotowej sprawie potrącenie nie mogło być uznane za skuteczne. W ocenie Sądu pozwany w niniejszej sprawie nie wykazał istnienia wierzytelności, które miały być przedmiotem potrącenia z wierzytelnością powoda, ani też nie złożył skutecznego oświadczenia o potrąceniu.

Odnosząc się do pierwszej ze zgłoszonych do potrącenia wierzytelności z tytułu noty odsetkowej z tytułu opóźnienia w zapłacie czynszu, Sąd Rejonowy stwierdził, iż pozwany nie wykazał zasadności swojego roszczenia w tym zakresie, czyli istnienia wierzytelności. Stosownie do treści § 6 umowy czynsz najmu miał być płatny przez powoda na rzecz pozwanego do 15 każdego miesiąca z góry, na podstawie prawidłowo wystawionej i doręczonej powodowi faktury VAT. Warunkiem wymagalności roszczenia o czynsz był, zatem nie tylko upływ określonego w cytowanym postanowieniu umowy terminu, ale też prawidłowe wystawienie i doręczenie faktury VAT.

Sąd rejonowy zauważył też, że powód przedstawił wykaz płatności faktur, ze wskazaniem daty otrzymania faktur i datą zapłaty. Z zestawienia tego wynika, iż powód otrzymywał faktury ze znacznym opóźnieniem, często kilkunastodniowym. Pozwany zaś nie potrafi odnieść się do dat dostarczenia faktur, a w przedłożonej przez pozwanego notcie zbiorczej (k.33 akt), data dostarczenia faktur nie została w ogóle ujęta. Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Zatem ten, kto powołując się na przysługujące mu prawo, żąda czegoś od innej osoby, obowiązany jest udowodnić fakty (okoliczności faktyczne) uzasadniające to żądanie, ten zaś kto odmawia uczynienia zadość żądaniu, a więc neguje uprawnienie żądającego, obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje.

W związku z tym, iż pozwany nie wykazał daty dostarczenia powodowi faktur za czynsz, co było jednym z warunków, od którego spełnienia zależało powstanie stanu wymagalności roszczenia o zapłatę czynszu, Sąd Rejonowy stwierdził iż tym samym pozwany nie wykazał zasadności swojego roszczenia o odsetki. Nie wiadomo bowiem, z jakim momentem powód mógł popaść w ewentualne opóźnienie w spełnieniu świadczenia, a co za tym idzie czy odsetki we wskazanej wysokości zostały naliczone prawidłowo. Reasumując pozwany nie wykazał istnienia wierzytelności w zakresie odsetek za opóźnienie w zapłacie czynszu, stąd jej potrącenie z wierzytelnością powoda było niemożliwe.

Z kolei zgłoszona przez powoda wierzytelność z tytułu szkody poniesionej w przedmiocie najmu w wysokości 1 476 zł również nie została zdaniem Sądu Rejonowego wykazana. Stosownie do § 14 umowy, po zakończeniu obowiązywania umowy, powód zobowiązany był zwrócić lokal pozwanemu, w okresie 7 dni od dnia rozwiązania umowy, w stanie niepogorszonym, z zastrzeżeniem zużycia wynikającego z prawidłowego używania tego lokalu.

Sąd Rejonowy zważył, że zgodnie z art. 471 k.c. dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Dochodzący odszkodowania ex contractu winien, z mocy art.471 k.c., udowodnić następujące fakty: zaistnienie zdarzenia, z którego wynika szkoda, wysokości szkody i związku przyczynowego pomiędzy zaistniałym zdarzeniem a powstałą szkodą.

Stosownie zaś do art. 361 § 1 k.c. przy ustalaniu odpowiedzialności za szkodę bierze się pod uwagę normalne następstwa działania lub zaniechania z których szkoda wynikła, a jeżeli poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody, obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosownie do okoliczności, a zwłaszcza do stopnia winy obu stron.

Sąd Rejonowy zważył iż zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia szkody, spoczywał na pozwanym, jako osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne.

Po pierwsze pozwany nie udowodnił, że doszło do powstania szkody. Pozwany winien był udowodnić pogorszenie stanu lokalu przekraczające zużycie wynikające z prawidłowego używania tego lokalu. Podkreślić należy, iż pozwany okoliczności tej nie wykazał z załączonego do akt protokołu zdawczo odbiorczego lokalu, podpisanego przez obie strony, wynika, iż elementy wyposażenia lokalu były w stanie dobrym bądź bardzo dobrym. Uszkodzeniu uległo 5 kasetonów w podwieszanym suficie, 1 płyta elewacyjna, 1 płyta w łazience. Do zdemontowania pozostał kabel elektryczny. Pozostały otwory po demontażu urządzeń. W ocenie Sądu trudno uznać, iż uszkodzenia te przekraczały normalne zużycie rzeczy. Nadto pozwany nie wykazał też wysokości szkody. Otóż pozwany przedłożył dwie faktury VAT nr (...) (k.30 akt) i faktury VAT nr (...) (k.31 akt) jako dowód na wysokość poniesionej szkody. W fakturze VAT nr (...) wpisana jest jako nazwa usługi – usługa remontowa, zaś w faktura VAT nr (...) dotyczy należności za farbę

i płytę sufitową. W ocenie Sądu koszt poniesiony przez pozwanego za usługę remontową nie może być tożsamy z wysokością poniesionej przez pozwanego szkody z tytułu pogorszenia przedmiotu najmu. Pozwany nie przedstawił, bowiem zakresu prowadzonych prac remontowych oraz zasadności obciążenia powoda wszystkimi kosztami.

Nadto zdaniem Sądu Rejonowego pozwany w niniejszej sprawie nie złożył skutecznego oświadczenia o potrąceniu. W pierwszym rzędzie wskazać należy, że pozwany nie udowodnił, iżby złożył powódce oświadczenie, w którym w sposób jasny i skonkretyzowany dokonuje potrącenia przysługujących mu wierzytelności z wierzytelnościami powódki. W piśmie z dnia 08.08.2012r. pozwany poinformował raczej o wcześniej dokonanych potrąceniach (por. k. 36), pismo to nie wyraża jasno woli pozwanego doprowadzenia do umorzenia wierzytelności w drodze potrącenia. Nawet gdyby uznać, że pismo z dnia 08.08.2012r. stanowi prawidłowe oświadczenie o potrąceniu, to również nie może być ono skuteczne. Zostało sporządzone bowiem przed wystawieniem przez pozwanego faktury obejmującej żądanie zapłaty należności za poniesione przez pozwanego koszty remontu przedmiotu najmu. Samą informację, iż fakturę taką pozwany miał zamiar wystawić, należy uznać za niewystarczającą dla powstania stanu wymagalności tego roszczenia. Stosownie do art. 455 k.c. jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania, czyli roszczenie pozwanego o naprawienie szkody z tytułu pogorszenia przedmiotu najmu mogło stać się wymagalne dopiero po wezwaniu powoda do jego spełnienia. Oznacza to, że faktura dotycząca kosztów remontu winna być doręczona powódce wraz z wezwaniem do zapłaty i dopiero z tą chwilą roszczenie to stałoby się wymagalne. Jako, że potrącenie może być dokonane co do roszczeń wymagalnych, a roszczenie o zapłatę kwoty 1971,56 zł w chwili składania tego oświadczenia wymagalne nie było, oświadczenie to nie jest skuteczne.

Mając na uwadze powyższe Sąd na podstawie art. 659 § 1 k.c. w zw. z art. 353 k.c. uwzględnił roszczenie powoda. Orzeczenie o odsetkach Sąd oparł o przepis art. 476 k.c. w zw. z art. 455 k.c.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 99 k.p.c.

Apelacje od wyroku Sądu Rejonowego złożył pozwany zarzucając mu:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez ich błędną wykładnię tj. przepisu art. 675 § 1 k.c. w zw. z art. 681 k.c. poprzez uznanie, iż usterki wykazane w protokole zdawczo-odbiorczym z dnia 22 marca 2012 r. stanowią efekt prawidłowego używania przedmiotu najmu przez powódkę, a koszt ich naprawy obciąża pozwanego;
2. naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez ich błędną wykładnię tj. przepisu 60 k.c. w zw. art. 499 k.c. poprzez przyjęcie, że pozwany nie złożył skutecznego oświadczenia o potrąceniu wierzytelności przysługujących mu w stosunku do powódki z tytułu nieprawidłowego używania przedmiotu najmu oraz opóźnienia w zapłacie czynszu, pomimo iż treść pism z dnia: 4 kwietnia 2012 r., 8 sierpnia 2012 r. oraz 31 sierpnia 2012 r. w powiązaniu z fakturami VAT: nr (...) i notą zbiorczą, doręczonymi powódce w dniu 9 października 2012 r. należy uznać za skuteczne oświadczenie o potrąceniu wierzytelności;
3. naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez ich błędną wykładnię tj. przepisu art. 6 k.c. w zw. z art. 471 k.c. polegające na przyjęciu, że pozwany nie wykazał w sposób należyty szkody w lokalu będącym przedmiotem umowy najmu, jak również jej wysokości, choć treść protokołu zdawczo - odbiorczego oraz faktury VAT przedłożone w toku postępowania potwierdzają w sposób należyty zarówno fakt wystąpienia uszkodzeń, jak i wartość wykonanych prac remontowych niezbędnych do przywrócenia lokalu do stanu niepogorszonego;
4. naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez ich błędną wykładnię tj. przepisu art. 6 k.c. w zw. z art. 481 § 1 k. c. poprzez nieuzasadnione przyjęcie, że pozwany nie wykazał, aby powódka uiszczała czynsz z opóźnieniem, co uprawniało go do naliczania odsetek ustawowych, pomimo iż termin płatności czynszu był znany powódce i jednoznacznie określony w umowie jako 15 dzień każdego miesiąca.

Wskazując na powyższe, na podstawie art. 386 § 1 k. p. c. pozwany wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości,
2. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania procesowego, z uwzględnieniem kosztów postępowania odwoławczego.

Powód w odpowiedzi na apelację wniósł o:

1. oddalenie apelacji,
2. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego, z uwzględnieniem kosztów postępowania odwoławczego

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, a ze zgromadzonego materiału dowodowego wyprowadził poprawne wnioski. Z tych względów zaskarżone rozstrzygnięcie powinno się ostać.

Sąd Okręgowy w pełni podziela ustalenia dokonane przez Sąd Rejonowy i przyjmuje je jako własne, w związku z czym nie ma konieczności dokonywania powtórzeń w tym zakresie.

W niniejszej sprawie podstawową kwestią podlegającą ocenie było to, czy wierzytelność powoda dochodzona pozwem uległa umorzeniu wskutek potrącenia jej z wierzytelnościami pozwanego, tj. wierzytelnością w kwocie 1476 zł. z tytułu odszkodowania za naprawę szkód w lokalu pozwanego, które jego zdaniem wyrządził powód oraz w kwocie 495,56 zł. z tytułu odsetek za opóźnienie w zapłacie czynszu.

W pierwszej kolejności stwierdzić trzeba, że pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty podniósł procesowy zarzut potrącenia, przy czym zarzut ten został sformułowany w ten sposób, że pozwany ogólnie podniósł, iż „poinformował powódkę o fakcie potrącenia” oraz że kwota 495,56 zł. „została potrącona”. Pozwany nie odwołał się przy tym w sprzeciwie do jakiegokolwiek swojego oświadczenia o potrąceniu, stanowiącego wyrażone przez niego oświadczenie woli. W szczególności, nie wskazał kiedy i w jakich okolicznościach takie oświadczenie woli zostało złożone.

Należy zaś zauważyć, że procesowy zarzut potrącenia jest niewątpliwie związany z potrąceniem w sensie materialnoprawnym, bowiem bez dokonania potrącenia jest on nieskuteczny. W związku z tym, jeśli dojdzie do procesu o roszczenie wierzyciela wzajemnego, obrona pozwanego polega nie na zgłoszeniu zarzutu potrącenia, lecz na podniesieniu zarzutu nieistnienia roszczenia powoda ze względu na umorzenie wierzytelności poza procesem. Zarówno wtedy, gdy oświadczenie o potrąceniu zostało złożone poza procesem, jak i wtedy, gdy złożono je łącznie z zarzutem zwykłym lub ewentualnym w procesie, skuteczność zarzutu potrącenia jako czynności procesowej jest zależna od skuteczności samego – potrącenia, jako czynności materialnoprawnej.

Z treści sprzeciwu wynika, że pozwany podniósł jedynie zarzut procesowy. Należało zatem ocenić, czy jest on skuteczny, a zwłaszcza, czy tak jak twierdzi pozwany, wcześniej, przed procesem doszło do umorzenia wzajemnych wierzytelności stron wskutek skutecznego potrącenia. W ocenie Sądu Okręgowego, z treści żadnego z dołączonych przez pozwanego do sprzeciwu dokumentów nie można wywieść że takie oświadczenie zostało w którymkolwiek z tych dokumentów złożone. Jak wskazał Sąd Rejonowy, jedynym dokumentem, w którym jest mowa o potrąceniu jest pismo pozwanego z dn. 8.08.2012 r., przy czym jak słusznie wskazał Sąd Rejonowy w piśmie tym pozwany jedynie informuje o potrąceniu „dokonanym” wcześniej. W ocenie sądu, takiego sformułowania nie można jednak potraktować jako oświadczenia woli o dokonaniu potrącenia. W ocenie Sądu Okręgowego oświadczenia o potrąceniu, mającego wywrzeć skutek w postaci wzajemnego umorzenia wierzytelności nie spełnia również wymienione w apelacji pismo pozwanego z dn. 4.04.2012 r. Pismo to nie wymienia bowiem żadnych kwot wierzytelności, a wynika z niego jedynie, że wartość napraw „zostanie potrącona” (k-35). Sąd Okręgowy podziela w tym miejscu stanowisko Sądu Apelacyjnego

w Szczecinie, wyrażone w wyroku z dn. 13.10.2005 r. (I ACa 324/05, OSA 2006/7/22), że wobec doniosłości skutków potrącenia, należy wykluczyć możliwość składania oświadczeń o potrąceniu w sposób dorozumiany.

Poza tym, jak dalej wskazał Sąd Rejonowy nawet gdyby przyjąć, że w piśmie tym wyrażona była wola złożenia przez pozwanego oświadczenia o potrąceniu, to i tak nie było ono skuteczne.

W tym miejscu należy odnieść się do treści art. 498 k.c. zgodnie z którym, gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelności drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym. W takim wypadku wskutek potrącenia obie wierzytelności umarzają się nawzajem do wysokości wierzytelności niższej. Zatem przesłanką skutecznego potrącenia jest wymagalność potrącanych wierzytelności. Wymagalność roszczenia nie została w prawie cywilnym zdefiniowana. Początek wymagalności roszczenia nie daje się też formułować w regule ogólnej, ponieważ dla różnych stosunków prawnych i dla różnych roszczeń może być on zróżnicowany. Wymagalność wierzytelności oznacza, że wierzyciel, ma możliwość żądania od dłużnika, by spełnił świadczenie, natomiast powinnością dłużnika jest zastosowanie się do tego żądania. Przesłanka wymagalności dotyczy przy tym niewątpliwie wierzytelności potrącającego, na co zwrócił uwagę Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z dn. 30.01.2013 r. 2013-01-30 (I ACa 1385/12, lex nr 1322889).

Wymagalność następuje zgodnie z art. 455 k.c. wraz z nadejściem terminu spełnienia świadczenia. Termin ten może być określony w ustawie, czynności prawnej, orzeczeniu właściwego organu, może też wynikać z właściwości zobowiązania. Jeżeli natomiast termin wymagalności nie został określony na podstawie żadnego z tych kryteriów, wymagalność następuje wraz z wezwaniem dłużnika przez wierzyciela do niezwłocznego spełnienia świadczenia.

Odnosząc przedstawione wyżej uwagi do realiów przedmiotowej sprawy, stwierdzić należy, że wierzytelności pozwanego wymienione w piśmie z dn. 8.08.2012 r. nie były na ten dzień jeszcze wymagalne. Odnośnie kwoty 1476 zł. to sam pozwany w piśmie tym wskazał, że kwota ta wynika z umowy zawartej między pozwanym a firmą remontową i pozwany dopiero po zakończeniu prac przez tę firmę wystawi powodowi fakturę na tę kwotę. Pozwany nie wykazał zatem aby wcześniej, zgodnie z art. 455 k.c. wzywał powoda do zapłaty tej kwoty w oznaczonym terminie. Z resztą, jak słusznie podniósł Sąd Rejonowy, faktura na kwotę 1476 zł. została przez pozwanego wystawiona dopiero 30.09.2012 r. (k-32) i dopiero w tej fakturze pozwany wyznaczył powodowi termin do zapłaty tej kwoty. Sam pozwany w apelacji przyznaje, że faktura obejmująca prace remontowe mogła być doręczona powodowi dopiero po zakończeniu prac remontowych. Zatem nawet jeśli przyjąć, że w piśmie z dn. 8.08.2012 r. pozwany zawarł oświadczenie o potrąceniu, to na ten dzień jego wierzytelność w kwocie 1476 zł. nie była jeszcze wymagalna, a zatem nie mogło dojść do jej skutecznego potrącenia.

Już zatem, chociażby z tego powodu zarzut potrącenia w tej części był nieskuteczny. Dlatego też ocena czy powód wyrządził szkodę pozwanemu i czy uszkodzenia lokalu przekraczały normalne zużycie rzeczy pozostaje kwestią drugorzędną. Przy czym, Sąd Okręgowy podziela w tym miejscu ustalenia Sądu Rejonowego co do tego, że pozwany nie wykazał wysokości ewentualnej szkody i przyjmuje te ustalenia jako własne, bez potrzeby ich powielania. Zbędne było w związku z tym przeprowadzanie dodatkowych dowodów z dokumentów dołączonych przez pozwanego do apelacji.

Sąd Okręgowy podziela również ocenę Sądu Rejonowego co do tego, że nieskuteczny był też zarzut potrącenia dotyczący kwoty 495,56 zł. z tytułu noty odsetkowej. W tym miejscu Sąd Okręgowy również odwołuje się do uzasadnienia Sądu Rejonowego, które w tej części w pełni podziela. Między stronami był spór co do tego, czy powód istotnie pozostawał w zwłoce w płatnościach czynszu, powód przedstawił zestawienia wskazujące na to w jakich terminach otrzymywał faktury, a pozwany jak słusznie wskazał Sąd Rejonowy nie wykazał aby powód otrzymywał faktury w innych terminach, a tym samym nie wykazał, że powód opóźniał się w płatnościach.

Mając zatem na uwadze wszystkie powyższe okoliczności, na podstawie art. 385 kpc Sąd Okręgowy oddalił apelację pozwanego i orzekł o kosztach postępowania odwoławczego.